

เก่อแนจ๊อ

เก่อแนจ๊อ

ปฆาแกวี๊ต่า พิมลพรรณ ชอเพีย

ปฆาแกวี๊ต่าฆอ ศรัณย์รักษ์ สันติอรุโณทัย

โครงการพัฒนาการเรียนการสอนแนวทางทวิภาษา (ไทย-กะเหรี่ยงสกอร์)

โครงการร่วมมือระหว่าง สพฐ. สพป. เชียงใหม่ เขต 6 และมูลนิธิภาษาศาสตร์ประยุกต์

สนับสนุนโครงการโดยมูลนิธิเกื้อฝันเด็ก

Supporting the Mother Tongue Based Multilingual Education (MTB-MLE) project

in Ethnic Minority Communities in Thailand: Sgaw Karen-Thai

Financially supported by Child's Dream Foundation

Joint project between FAL & OBEC

เซ เล๊อ เก่อ ตือ ปฆา แว๊ ที๊ ก๊อ มื๊อ นี๊ เล๊อ มื่อ นา คอ ต่า คี๊ กล๊ะ ด๊อ ต่าเก่อ ปอ เดอ นะ โก่ ลี มา เฆ่ ต่า ปฆ่าปู เล๊อ น่อ โป๊ะ อ๊า ฮี่ คีลอ ปฆา ดอ ยีโอ่ะ แว เต่อ บลื๊อ ฆา แล ตอ แกว๊ พ่อแกว๊ เล๊อ ปฆาปู โอ่ะ แว เซ่ พ่ะ โด่ะ เดอ ต่าพอ เต่อปลื๊อ มี ท่อ แว แปฆ่ ท๊ะ

เซ่ เต่อ ฆือ ซ๊ะ พ่ะ โด่ะ เต๊อทู อ่ะเด โล่

แกว๊ เล มา อ่า เดอ อ่า เดอ คี ชี

โป๊ะ โป๊ะคือ อ๊ะป่า แก๊ แว ปฆาเก่อ ญอ เล๊อ อ่า แกว๊ ท่อ ตื่อ แกว๊ เดอ เล๊อ เซ่ คี ด๊อ ตือ พ่อ แว อ่า ค่อที๊ เดอ เน่ ก๊อ แว เล๊อ แกร่ เดอ ด๊อ มา อ่า เดอ ตี่ะๆ ตือ เล๊อ อ่า เก๊อเต่อ โอ่ะ แก เล๊อ อ่า ทอ เก๊อ เต่อ

โป๊ะ ที่ อ๊ะป่า เดอ เซ่อร่ะ ต่อ แกว๊ ด๊อ ปฆา

โต๊ อ่อ ด๊อ มา พ่ะ เน่ แว ต่า จื๊อ เก่อ แว

ค่อ เก่อ แกว่ เล๊อ อ่า เก๊อ ท่อ โป๊ะ แกว๊

อ่า แว เซ่ เต๊อ พ่า ทอ มา แว ด่ะ แกว๊เดอ

ทอ ต่อ แด แว แกว เดอ เลอ อาเต๊อ แป๊ะ

จ่อะ โม๊โค่ที บ่าโป๊ะ โช โม่ แว อ๊ะป่า อ๊า

ต่า อู โอ่ะ บ่ะ ฅะ เล๊อ ป่า เต๊อ เมอ แกว๊

เอ่ะ ปฆา บ่า

น่อ ก่อ เน่ โป๊ะ อ๊ะ ป่า แก๊ว เอ่ะ ออ เล๊อ อ๊า

นอ ชี๊ ดี๊ อ่า ต่า เอ่ะออ โจ๊ ตือ แก๊ว เอ่ะ ออ

เต่อ ชา เลอบ่า

โป๊ะ อ๊าป่า เดอ อ๊า เซ่อก๊อ เศ่ แกว๊เดอ บู๊ เกอ เล๊อ เฮ่ อ่อะ ปฆา ก่า เศอ ฆา เจ๊ะๆ อ่อะ แก๊ เต๊อซี่ ค่อะยูชา ด๊อ โป๊ะ อ่อะ แว อ๊า ค่อะ ยู่ชา บ่ะ ช่า อ๊า อ่อะ เก่อแนจ๊อ เล๊อ มื่อ นี มือซอ แย่ แว อา ด๊อ อ่า เชอ เน่ ลอฮ

น้ำผึ้งเดือนห้า

ก่อนถึงวันสงกรานต์ของทุกๆปี ในคืนเดือนมืดสนิท มีแต่แสงดาวและหิ่งห้อย ประดับผืนป่า ที่ป่าท้ายหมู่บ้านของโป๊ะคือ จะมีชาวบ้านหลายคนไป ตีผึ้ง หรือ จับผึ้งกันที่ป่าไม้ใหญ่มีต้นไม้ใหญ่และพรรณไม้นานาชนิดขึ้นอยู่อย่างหนาแน่น

ต้นยางใหญ่ ขนาด 3-4 คนโอบ สูงเกือบ 30 เมตร ต้นหนึ่ง ตามกิ่งก้านสาขาของไม้ใหญ่ต้นนี้ มีผึ้งป่ามาทำรัง ประมาณ 20 รัง

โป๊ะกา พ่อของโป๊ะคือ เป็นผู้นำเพื่อนในหมู่บ้านปีนขึ้นไปจับรังผึ้งหลายรังบนต้นไม้ยางใหญ่โดยเริ่มจับรังแรก เรียกว่า " รังประตู " และจะทำรังไปเรื่อยๆจนถึงรังสุดท้ายอยู่บนสุด

โป๊ะคือเห็นพ่อหรือหมอตีผึ้ง และผู้ช่วย เตรียมพร้อมอุปกรณ์ที่ใช้ในการตีผึ้ง

พวกเขาปีนขึ้นไปรมควันรังแรกที่ปีนขึ้นไป และเด็ดรังผึ้งที่ไม่ผ่านน้ำฝนมาจึงเป็นน้ำผึ้งที่บริสุทธิ์

โป๊ะคือคิดว่าพ่อมีคาถาในการป้องกันพิษจากการต่อยของผึ้ง แต่ที่จริงแล้วโป๊ะกาเคยถูกผึ้งต่อยมามากจนชินและเกิดภูมิต้านพิษขึ้นมาเองจึงทำให้ร่างกายทนทานต่อพิษเหล็กในของผึ้ง

พอโป๊ะกาและพวกพ้องเก็บรังผึ้งเกือบทั้งหมดลงมาก็นำมาแบ่งปังคนในหมู่บ้านกินเพื่อเป็นอาหารและเป็นยารักษาอาการเจ็บคอได้

แต่โป๊ะคือกินที่ไรก็จะเจ็บคอเป็นประจำ เพราะเขากินน้ำผึ้งเดือนห้าที่หอมหวานไปจำนวนมากนั่นเอง

MTB MLE

Instructional and Learning Materials Repository